

Els Van Steenberghe

Theater: Als een geknipte duif

16/11/2012 om 12:06
Bron: Knack Focus

De Gehoornden van HETPALEIS is een absurd, visueel knap maar iets te geremd portret van de jaloersheid.

The Play = De Gehoornden

Gezelschap = HETPALEIS

In een zin = Een visueel knappe bewerking van Fernand Crommelynck's *Le cocu magnifique* die echter tijdens de première nog niet de drive bezat die nodig is om deze farce tot een wervelend, tragikomisch portret van de jaloersheid te maken.

Hoogtepunt = Greg Timmermans komt als 'de badmeester' een liefdesbrief bij Bruno bestellen. De absurde en van afgunst én onschuld doordrongen scène die daaruit voortvloeit, is een van de grappigste én meest pijnlijke scènes uit de voorstelling.

Score = * *

Quote = 'Stella, bewijs me u trouw door me ontrouw te zijn.'

Met zichtbaar genot snuffelt Stef Aerts aan de tenen van een rood aangelopen Rik Verheye. De tortelduifjes liggen op de strontbruine tapijttegels. Aerts met pumps aan de voeten, Verheye met zijn broek op de voeten. Ondertussen staart Greg Timmermans strak naar een hertenkop in de vuilbak, stoeit Joë Agemans met een kettingzaag en kijkt Bart Hollanders verloren in het rond. Countryachtige muzak tracht de gemoederen te bedaren... Hier gist ongeluk. Op groteske wijze.

Fernand Crommelynck's *Le cocu magnifique* (1920) - een farce over de jaloersheid - wordt door deze heren getransformeerd tot een resem broeierige, geflippte taferelen in een cleane transitruimte. Stef Aerts is goddelijk als Stella, Rik Verheye worstelt met Bruno. Hij krijgt te weinig woorden en tijd om de evolutie van dit personage (van knuffelbeer naar jaloerse stier) ten volle te spelen. Dat hij in het vuur van zijn spel soms onverstaaenbaar wordt, is evenmin een meevaller. Een lust voor het oor is *De Gehoornden* daarom (nog) niet. Het oog wordt wél verwend. Onder meer met een koortsachtige neukpolonaise of de scène waarin Bruno zijn boezemvriend Estrugo (vertolkt door een geknipte duif) opjaagt. In dat beeld van de duif die wil maar niet kan wegvliegen, schuilt meer dan één metafoor. Het toont het lot van Stella én het toont de (première)handicap van *De Gehoornden*: iets te geremd om dit absurd portret van de jaloersheid tot een hoogvlieger te maken.

Els Van Steenberghe